

Νὰ βλέπω τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ δροσὰτα χεῖλη,
πῶχουν τοῦ ῥόδου τῇ βαφῇ, τοῦ μήλου τῇ γλυκάδα
Γ. Τερτσέτ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 465. Ἡ σημ. καὶ
εἰς Δουκ. Συνών. γ λ υ κ α Α1.

Β) Μεταφ. 1) Ἡ ἐκ τινος ἀσχολίας ἢ ἀκούσματος τέρψις,
εὐχαρίστησις σύνθηθ.: Ἡ γλυκάδα τῆς φωνῆς - τοῦ ὕπνου -
τῆς δουλειᾶς - τοῦ νεροῦ πολλαχ. Ἐγάλλισεν πού τες γλυ-
κάδες τῆς φωνῆς του Κύπρ. Ἀρχισι τ' ἀηδόν' κὶ κιληδοῦσι
μὴ τόσ' γλυκάδα, πού λ' γουθ' μοῦσι ἄθρουπους Θράκ. (Αἶν.)
|| Γνωμ. Ἡ γυναικα, τὸ κρασί καὶ τὸ τσιγάρο 'ς τὸ τέλος
ἔχουν τὴ γλυκάδα (εἰρων.) Πελοπν. (Βραχν.) || Ἄσμ.

Σύπνα, τοῦ ἡλίου ἢ ἀδερφή, τοῦ βαβακίου ἢ ἀσπράδα,
ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες τοῦ ὕπνου τῇ γλυκάδα;
Πελοπν. (Λακων.)

Ζεστό ψωμί δὲν ἔφαγα, γλυκὸ κρασί δὲν ἤπια,
τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα, τοῦ ὕπνου τῇ γλυκάδα
Πελοπν. (Ὀλυμπ. κ.ά.)

Μέρα, γιάδα ξημέρωσες, ἤλιε μου, γιάδα βγῆκες
καὶ τῇ γλυκάδα τῆς αὐγῆς νὰ πάρω δὲ μ' ἀφήκες;
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἀπάνω 'ς τὸν ἀσπάλαθα φιλεῖ ὁ γαβρός τῇ νύφη,
κὶ ἀπ' τῇ γλυκάδα τῇ βολλῇ τὰ δάχτυλά του γλείφει
Ἀντίπαξ. Παξ.

Ἐφίλησά σε μιὰ καὶ δυὸ κ' ἤπηρα τῇ γλυκάδα
κὶ ἂ σέ φιλήσ' ἄλλος κανεῖς, δὲν ἔχει νοστιμάδα
Κρήτ.

Μέσα 'ς τοῦ ὕπνου τῇ γλυκά, 'ς τοῦ ὕπνου τῇ γλυ-
κάδα,
παίρνω τὰ δαγὰ σκυλλδάκια μου, τὸ γαλανὸν καὶ μαῦρον
Ρόδ.

Ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες τοῦ ὕπνου τῇ γλυκάδα,
σῆκω κὶ ἀνακεφάλισε, χρυσή μου φιλαινάδα
Πελοπν. (Μακραθ.)

Μιλαχρινό μου πρόσονπου, μέλι μὴ τῇ γλυκάδα,
φαρμάκι πού μὴ πότισις τούτη τὴν ἰβδουμάδα
Σάμ.

Μ-μαι καταχαδεμένη γώ, μηδὲ πὸ τῇ γλυκάδα
ἀλλοῦ δίω τὸ μέλος μου καὶ σὲ ἀηφ-φαρμακάδα
Κῶς (Κέφαλ.) || Ποιήμ.

Εὐρίσκει ἐκεῖ παρηγοριά κὶ ἀνέλπιστη γλυκάδα
Α. Βαλαωρ., Ἔργα 2, 252.

Δὲν ξέρω ἂν πέφτουν τὰ μαλλιά, τοῦτο μονάχα ξέρω,
πὼς οἱ γλυκάδες πρέπουνε καλύτερα 'ς τὸ γέρο

Ι. Πολέμ., Χειμωνανθ.², 112. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Περὶ
γέροντ., ἐνθ' ἄν. «καὶ στέκω καὶ θαυμάζομαι τὸ θαύμασμα
τὸ μέγα, | πὼς ἐδυνήθη κ' ἔκοψεν ἡ μαραμμένη βέργα | τῆς
παρθενιᾶς τὴν δύναμιν πῶγεμε τὴν γλυκάδα». Συνών. γ λ υ-
κ α Α1β. 2) Ἡ ἐπαφροδισία Λεξ. Γαζ. 3) Γλυκύτης τρό-
πων, προσήνεια, εὐγένεια Βιθυν. (Κατιρλ.) κ.ά.: Μὲ τί γλυκά-
δες τώρα πού μᾶς κρένει! Κατιρλ. Συνών. γ λ υ κ α Α1γ. 4)
Ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως, ἡ ἔλλειψις ψυχους, ἡ εὐδία,
γαλήνη ἐνιαχ.: Ὁ οὐρανὸς χύνει μιὰν ἀπειρη καλωσύνη καὶ
γλυκάδα Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν Τάφ., 228. Συνών. γ λ υ κ α 4. 5)
Εἶδος σταφυλῆς χρώματος λευκοῦ, ἡ ὁποία ὠριμάζει
πρῶιμα Θήρ. Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ. Νάουσ κ.ά.) — Ε.
Πονηρόπ., Ἀμπελουργ., 27 Π. Γενναδ., Γεωργ. Γλωσσ.,
13. β) Τὸ κλῆμα τὸ ὁποῖον παράγει τὸ ἀνωτέρω εἶδος
σταφυλῆς Θήρ. 6) Τὸ γλύκυσμα Μεγίστ.

γλυκαδάκι τό, σύνθηθ. γλυκαδάκ' Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)
'Εκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ α δ ι διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

1) Γ λ υ κ α δ ι 2, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Δὲ μᾶς τηγανίζεις
κάννα γλυκαδάκι γιὰ μεζέ; Ἀθῆν. 2) Γ λ υ κ α δ ι 4, τὸ ὅπ.
βλ., σύνθηθ.: Βάλε λίγο γλυκαδάκι 'ς τὴ σαλάτα Πελοπν.
(Γαργαλ.) Χωρὶς γλυκαδάκι δὲν τρώγεται τὸ μαρούλι αὐτόθ.
3) Εἶδος ἀγρίου λαχανευομένου χόρτου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γλυκαδερφός ὁ, ἐνιαχ. γλυκαδέρφη ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)
γλυκοαερφή Κάρπ. Κάσ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ δ ε ρ φ ὁ ς.

'Ο πολὺ ἀγαπητός, πεφιλημένος ἀδελφὸς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μ-μ' ἐτσεῖνος ἦτον ἄγριος τσ' ἤκοψε τῇ ζωῇ μου,
τσαὶ μ' ἤφερε 'ς τὰ Τάρταρα, ὦ γλυκοαερφή μου!
(ἐκ μοιρολ.) Κάρπ.

Δὲν εἶσαι γλυκαδέρφη μου, νὰ σὲ πονῇ ἡ καρδιά μου
Κρήτ. (Βιάνν.)

γλυκάδι τό, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. κ.ά.) Τσακων.
(Μέλαν. κ.ά.) γλυκάδιν Πόντ. (Κερασ. Νικόπ.) γλυκάδ'
σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. Μύκ. γλυκάδι Εὔβ. (Αὐλωνάρ.) γλυκάδι
Τσακων. (Μέλαν.) γλυκάδι Καλαβρ. (Μπόβ.) γλυκάνδι Ρόδ.
γλυκάν Ἰκαρ. (Εὔδηλ. κ.ά.) Κῶς (Καρδάμ.) γλυκαί Κάρπ.
Κάσ.

'Εκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐς. γ λ υ κ α δ ι ο ν. Ὁ τύπ. γ λ υ-
κ α δ ι ν καὶ Βυζαντ.

1) Ἐδεσμα ἢ ποτὸν ἔχον τὴν γεῦσιν γλυκεῖαν, γλύκυσμα
ἢ ἡδύποτον Βιθυν. (Κουβούκλ.) Θράκ. (Αἶν.) Κάρπ. Κάσ.
Κέρκ. Κορσ. Πόντ. (Ἰνέπ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Ρόδ. — Λεξ.
Αἶν.: Τοὺν ἠπήγανι κὶ λουγιῶ τοῦ λουγιῶ γλυκάδια, γιὰ
νὰ σ' κωθῇ ἡ βασιλὲς νὰ φάῃ τ' νύχτα (ἐκ παραμυθ.) Αἶν.
Τί σπέρνεις αὐτοῦ; — Τὸ γλυκάδι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ
τὸ φαρμάκι γιὰ τὰ στραβά καὶ τὰ χαλινωμένα (ἐξ ἐπωδ.)
Κέρκ. || Ἄσμ.

Ἐτάιζά την ζάχαρη κ' ἐπότιζά την μόσχο,
κ' ἐπὶ τὸ μόσχο τὸ καλὸ κὶ ἄλλα πολλὰ γλυκάδια
Κορσ.

Ἐκανακίστην ὁ παστός, φέρ' τε τὰ γλυκάνδια μας
καὶ τὰ μελιτᾶτα μας

(γλυκάνδια = ἡδύποτα) Ρόδ. β) Οἶνος γλυκὺς Καλαβρ.
(Μπόβ.) 2) Συνήθως κατὰ πληθ., οἱ ἀδένες ἀνθρώπων καὶ
ζώων, οἱ ὑπογνάθιοι, οἱ μασχαλιαῖοι, ἰδιαιτέρως δὲ οἱ ὑπὸ
τὸ περιτόναιον καὶ οἱ μεσεντερικοί, ὡς καὶ τὰ λιπώδη μέρη
τῶν σπλάχνων πολλαχ. καὶ Τσακων. (Μέλαν.): Ἐτηγάνισε τὰ
γλυκάδια κ' ἐφάγαμε σύνθηθ. Τὰ γλυκάδια τὰ κάναμι μὴ τοῦ
βούτ'ρου, μ' ἀλεύρ' χάσ'κου (=λευκόν) Προπ. (Μαρμαρ.):
Τὰ γλυκάδια εἶναι πούλν νόστ'μα Στερελλ. (Σπάρτ.) Τ'ς ἐ-
λίες τοῦ σφαχτῶνε τσι λέμε γλυκάδια (ἐλίες = ἀδένες) Πε-
λοπν. (Παιδεμέν.) Ἐφαῖς γλυκάδια τζιγαριστὰ Σάμ. Ὁ κα-
λύτερος μεζὲς εἶναι τὰ γλυκάδια τοῦ χοίρου τηγανιτὰ Μῆλ.
Μᾶς ἔβαλι γιὰ μιζὲ κατ' γλυκάδια ἀπὸ τοῦ ψημένου τ' ἀρ-
νὶ κ' ἤπιαμαν κάμπουσα τσίπ'ρα (=ρακή) Ἡπ. (Κουκούλ.)
Βάζαμι κὶ τὰ γλυκάδια 'ς τὸν πατσά Θεσσ. (Γερακάρ.)
Θά'χη ἡ νοικοκυρὰ βρασμένα τὰ πλεμόνια, τίς ἐλίες, τὰ
γλυκάδια τοῦ χοιρινοῦ Πελοπν. (Κλειτορ.) Πηρῶνται τὰ
γλυκάδια τους, μαυρίζει οὐλο τους τὸ κορμὶ καὶ σὲ εἰκο-
σιτέσσερες ὥρες τὰ πνίγει τὸ ἀμπελοκλάδι (=θανατηφόρος
ἀσθένεια τῶν νηπίων) Πελοπν. (Ἡλ.) || Ἄσμ.

